

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 19 februari 1998 *

I mål T-42/96,

Eyckeler & Malt AG, bolag bildat enligt tysk rätt, Hilden (Tyskland), företrätt av advokaterna Dietrich Ehle och Volker Schiller, Köln, delgivningsadress: advokatbyrån Marc Lucius, 6, rue Michel Welter, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt ursprungligen av Stéphanie Ridley, Treasury Solicitor's Department, i egenskap av ombud, därefter av John Collins, vid samma myndighet, i egenskap av ombud, biträdd av David Anderson, barrister, delgivningsadress: Förenade kungarikets ambassad, 14, boulevard Roosevelt, Luxemburg,

intervenient,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av juridiske rådgivaren Götz zur Hausen, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos-Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 20 december 1995, rättsakt K(95) 3391 slutgiltigt, riktat mot Förbundsrepubliken Tyskland och avseende en ansökan om eftergift av importtullar,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden A. Saggio samt domarna B. Vesterdorf och R. M. Moura Ramos,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 26 november 1997,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1, nedan kallad förordning nr 1430/79), i dess lydelse enligt artikel 1.6 i rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, s. 1, nedan kallad förordning nr 3069/86), föreskriver följande:

”Importtullar får återbetalas eller efterges i särskilda fall ... som följer av särskilda omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller.”

2 Artikel 4 punkt 2 c i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT L 352, s. 19, nedan kallad förordning nr 3799/86) beskriver som en situation som inte i sig utgör en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, ”ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro”.

3 Artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd av import- eller exporttull i efterhand som inte har krävts av den betalningsskyldige för varor som har klarerats för ett tullförfarande som medför en skyldighet att betala sådana avgifter (EGT L 197, s. 1, nedan kallad förordning nr 1697/79) föreskriver följande:

”De behöriga myndigheterna kan inte i efterhand uppbära import- eller exporttullar som har tagits ut till följd av de behöriga myndigheternas eget fel, om detta inte skäligen bort upptäckas av den betalningsskyldige som för sin del handlade i god tro och följde samtliga bestämmelser som föreskrivs i gällande regelverk vad gäller hans tulldeklaration ...”

4 Enligt artikel 2.1 a i rådets förordning (EEG) nr 2144/87 av den 13 juli 1987 om tullskuld (EGT L 201, s. 15, nedan kallad förordning nr 2144/87), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 4108/88 av den 21 december 1988 (EGT L 361, s. 2), ger en importtullpliktig varas övergång till fri omsättning upphov till en

importtullskuld. I artikel 3 a i denna förordning anges att denna skuld uppkommer vid den tidpunkt då de behöriga myndigheterna godkänner deklarationen om varans övergång till fri omsättning.

- 5 Rådet antog den 12 oktober 1992 förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 90, s. 1, nedan kallad tullkodexen), som blev tillämplig den 1 januari 1994. Genom artikel 251.1 i tullkodexen upphävdes bland annat förordningarna nr 1430/79, nr 1697/79 och nr 2144/87.

- 6 I artikel 239.1 i tullkodexen fastställs följande:

”Import- eller exporttullar får återbetalas eller efterges i ... fall ... vilka ... följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.”

- 7 Förordning nr 3799/86 upphävdes genom artikel 913 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1, nedan kallad förordning nr 2454/93) med verkan från och med den 1 januari 1994 som är den dag då förordning nr 2454/93 blev tillämplig.

8 Artikel 907 i den sistnämnda förordningen föreskriver följande:

”Efter samråd med en grupp av experter som består av företrädare från alla medlemsstaterna som sammanträder inom ramen för kommittén för att behandla ärendet i fråga, skall kommissionen besluta, om den särskilda situation som har behandlats berättigar till återbetalning eller eftergift.

Beslutet skall fattas inom sex månader från den dag då kommissionen tog emot det ärende som avses i artikel 905.2. Om kommissionen har funnit det nödvändigt att begära ytterligare upplysningar från medlemsstaten för att kunna fatta sitt beslut, skall de sex månaderna förlängas med en tidsperiod som motsvarar tiden mellan den dag då kommissionen överlämnade sin begäran om ytterligare upplysningar och den dag då den erhöll dessa upplysningar.”

9 Artikel 904 i samma förordning föreskriver följande:

”Importtullar skall inte ... efterges, om de enda grunder som ansökan om ... eftergift baserar sig på, alltefter omständigheterna, är:

...

c) ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro.”

Bakgrund till tvisten

- 10 Under åren 1991 och 1992 var importen av nötkött av hög kvalitet med ursprung i Argentina underkastad en tull som uppgick till 20 procent inom ramen för Gemensamma tulltaxan (se rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan, EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22, i dess sedermera ändrade lydelse).
- 11 Utöver denna tull påfördes en importavgift. Avgiftens belopp fastställdes regelbundet av kommissionen i enlighet med artikel 12 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 148, s. 24; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 63, i dess sedermera ändrade lydelse). För den omtvistade importen var avgiftens storlek 10 DM per kilogram.
- 12 Sedan år 1980 var gemenskapen emellertid skyldig att inom ramen för det allmänna tull- och handelsavtalet (GATT) inrätta en årlig gemenskapstullkontingent som undantogs från importavgiften på nötkött med ursprung i bland annat Argentina.
- 13 I enlighet med dessa skyldigheter antog rådet för åren 1991 och 1992 förordningarna (EEG) nr 3840/90 av den 20 december 1990 (EGT L 367, s. 6) och nr 3668/91 av den 11 december 1991 (EGT L 349, s. 3) om inrättandet av en årlig gemenskapstullkontingent för färskt, kylt eller djupfryst nötkött av hög kvalitet (kallad Hilton-biff) som omfattas av koderna KN 0201 och 0202 samt för de produkter som omfattas av koderna KN 0206 10 95 och 0206 29 91 (nedan kallat Hilton-nötkött). För kött som importerades inom ramen för denna kontingent (nedan

kallad Hilton-kontingenten) skulle endast en gemensam tillämplig tull på 20 procent betalas (artikel 1.2 i var och en av nämnda förordningar).

14 För samma tvåårsperiod antog rådet förordningarna (EEG) nr 2329/91 av den 25 juli 1991 (EGT L 214, s. 1) och nr 1158/92 av den 28 april 1992 (EGT L 122, s. 5) om inrättandet av en fristående exceptionell importkvot för färskt, kylt eller djupfrost nötkött av hög kvalitet som omfattas av koderna KN 0201 och 0202 samt för de produkter som omfattas av koderna KN 0206 10 05 och 0206 29 91. Genom dessa förordningar ökades de kvantiteter som kunde importeras inom ramen för Hilton-kontingenten.

15 Avslutningsvis antog kommissionen för samma period förordning (EEG) nr 3884/90 av den 27 december 1990 om tillämpningsföreskrifter för de importsystem som föreskrivs i rådets förordningar (EEG) nr 3840/90 och (EEG) nr 3841/90 inom sektorn för nötkött (EGT L 367, s. 129), och förordning (EEG) nr 3743/91 av den 18 december 1991 om tillämpningsföreskrifter för de importsystem som föreskrivs i rådets förordningar (EEG) nr 3668/91 och (EEG) nr 3669/91 inom sektorn för nötkött (EGT L 352, s. 36) (nedan kallade tillämpningsförordningar).

16 I enlighet med Hilton-kontingenten kunde vissa kvantiteter nötkött med ursprung i Argentina således importeras till gemenskapen avgiftsfritt. Beviljandet av denna förmån var beroende av att det vid importtillfället ingavs ett äkthetsintyg utfärdat av den behöriga utfärdande myndigheten i exportlandet.

17 Fram till slutet av år 1991 var Junta Nacional de Carnes behörig att utfärda äkthetsintyg. I slutet av år 1991/början av år 1992 överfördes utfärdandet av äkthetsintyg på Secretaría de Agricultura, Granadería y Pesca. Endast de exportörer av

nötkött som var auktoriserade av de argentinska myndigheterna erhöll sådana äkthetsintyg.

- 18 Efter att år 1993 ha blivit varnade om risken för förfalskningar inledde kommissionen i samarbete med de argentinska myndigheterna undersökningar i ärendet.
- 19 Kommissionens tjänstemän åkte flera gånger till Argentina för att undersöka omständigheterna i samarbete med nationella tjänstemän.
- 20 Den första resan ägde rum mellan den 8 och den 19 november 1993. Resultatet av denna resa noterades i en rapport av den 24 november 1993 (nedan kallad 1993 års rapport) där det bekräftades att oegentligheter hade förekommit.
- 21 Enligt denna rapport hade de argentinska myndigheterna ställt sig frågan varför dessa oegentligheter inte hade upptäckts vid importen av Hilton-nötkött till gemenskapen. I punkt 11 i rapporten angavs: "... de argentinska myndigheterna betonade att de sedan flera år, mer eller mindre regelbundet, sände kommissionens ansvariga avdelning (GD VI) en lista över alla de äkthetsintyg för Hilton-nötkött som hade utfärdats under de föregående tio dagarna där de angav vissa parametrar såsom argentinsk exportör, mottagare i gemenskapen, brutto- och nettovikt, och så vidare. På grundval av en sådan förteckning skulle det enligt våra samtalspartner ha varit lätt att jämföra uppgifterna med de uppgifter som fanns i de intyg som ingavs då produkterna i fråga importerades och utpeka dem som inte motsvarade uppgifterna i listan."

- 22 Den andra resan till Argentina ägde rum mellan den 19 april och den 6 maj 1994. Enligt rapporten från denna resa, daterad den 17 augusti 1994 (nedan kallad sammanfattningsrapporten), hade över 460 argentinska äkthetsintyg som ingavs åren 1991 och 1992 varit förfalskade.
- 23 Sökanden är ett tyskt bolag som sedan flera år importerar bland annat Hilton-nötkött med ursprung i Argentina. Dess kommersiella intressen i Argentina övervakades av en självständig agentur, Multiagrar Representaciones del Exterior (nedan kallad agenturen). Agenturens uppgift var att insamla anbuden från de olika slakterierna och översända dem till sökanden. Under perioden i fråga köpte denne in Hilton-nötkött från flera argentinska slakterier, bland andra från företaget Manufactura de Carnes Vacunas, som är en av sökandens viktigaste leverantörer. Kommissionens senare undersökningar skulle emellertid visa att en stor del av de äkthetsintyg som åtföljde den vara som detta företag levererade hade varit förfalskade.
- 24 Då det nötkött som sökanden hade importerat övergick till fri omsättning ingav denne äkthetsintygen och beviljades undantag från avgifter inom ramen för de inrättade tullkontingenterna.
- 25 Efter att nämnda förfalskningar hade upptäckts krävde de tyska myndigheterna i efterhand sökanden på importavgifter. Mellan den 7 mars och den 23 augusti 1994 riktade de betalningsförelägganden mot honom uppgående till ett belopp på 11 422 736,45 DM.
- 26 Sökanden inlämnade då, genom skrivelse av den 1 mars 1995, en ansökan om eftergift av importtullar till de tyska behöriga tullmyndigheterna (nedan kallad ansökan om eftergift).

- 27 Denna ansökan överlämnades till förbundsfinansministeriet. Detta begärde genom skrivelse av den 25 juni 1995 att kommissionen skulle avgöra om det med stöd av artikel 13 i förordning nr 1430/79 var berättigat att efterge importtullarna. Kommissionen mottog dess begäran den 5 juli 1995.
- 28 En grupp av experter bestående av företrädare för samtliga medlemsstater sammanträdde den 2 oktober 1995 för att yttra sig om huruvida ansökan om eftergift av importtullar var välgrundad, i enlighet med artikel 907 i förordning nr 2454/93. Eftersom en kopia av sökandens ansökan av den 1 mars 1995 inte hade skickats till alla företrädare för medlemsstaterna före detta sammanträde, undersöktes ärendet endast preliminärt under sammanträdet. Kommissionen anmodade därför medlemmarna av expertgruppen att senast den 25 oktober 1995 skriftligen underrätta den om deras slutgiltiga ställningstagande.
- 29 Kommissionen ansåg genom beslut av den 20 december 1995, riktat till Förbundsrepubliken Tyskland, att ansökan om eftergift inte var berättigad (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Förfarande och parternas yrkanden

- 30 Sökanden har, genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 mars 1996, väckt talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.
- 31 Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland begärde, genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 oktober 1996, att få intervensera till stöd för sökandens yrkanden. Ordföranden på tredje avdelningen biföll denna ansökan genom beslut av den 9 december 1996.

32 Referenten förflyttades genom förstainstansrättens beslut av den 2 juli 1997 till första avdelningen, dit målet följaktligen överflyttades.

33 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (första avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en åtgärd för processledning uppmanade förstainstansrätten, genom skrivelse av den 13 oktober 1997, parterna att framlägga vissa handlingar och skriftligen besvara vissa frågor. Sökanden och kommissionen efterkom denna uppmaning genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 oktober respektive den 5 november 1997.

34 Parterna utvecklade sin talan och svarade på frågor från förstainstansrätten vid offentligt sammanträde den 26 november 1997.

35 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

36 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

- 37 Förenade kungariket, som är intervenient, har yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara det omtvistade beslutet.

Sakfrågan

- 38 Sökanden har till stöd för sin talan anfört fem grunder avseende oriktig rättslig grund för det omtvistade beslutet, åsidosättande av rätten till försvar, åsidosättande av artikel 239 i tullkodexen och, i andra hand, artikel 13 i förordning nr 1430/79, åsidosättande av motiveringsskyldigheten respektive åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

Den första grunden: Oriktig rättslig grund för det omtvistade beslutet

Parternas argument

- 39 Sökanden har hävdats att kommissionen felaktigt grundade sitt beslut på artikel 13 i förordning nr 1430/79. Beslutet borde nämligen ha haft artikel 239 i tullkodexen som rättslig grund.
- 40 I det föreliggande fallet skedde "bokföringen", det vill säga den åtgärd varigenom de behöriga myndigheterna fastställde beloppet för importtullarna, efter det att tullkodexen hade trätt i kraft den 1 januari 1994, medan meddelandena om uppbörd härrörde från mars 1994. Det var först efter det att tullkodexen hade trätt i kraft som kommissionen och de tyska tullmyndigheterna upptäckte att äkthetsintyg hade förfalskats och följaktligen vidtog uppbörd av importtullar i efterhand.

- 41 Enligt sökanden framgår det dessutom av domstolens dom av den 12 november 1981 i de förenade målen 212/80-217/80, Salumi m. fl. (REG 1981, s. 2735), att nya materiella bestämmelser skall tillämpas på anhängiga tvister, såvitt bestämmelsernas tillämpning framgår av deras lydelse och syfte. Gemenskapslagstiftaren ville genom att upphäva förordning nr 1430/79 att tullkodexen endast skulle tillämpas från och med den 1 januari 1994 även på tidigare händelser beträffande vilka något beslut ännu inte hade fattats.
- 42 Valet av tillämplig rättsregel är viktigt ur materialrättslig synvinkel. Medan det i artikel 13 i förordning nr 1430/79 uppställs krav på "särskilda omständigheter", kan artikel 239 i tullkodexen även tillämpas i situationer som följer av vanliga "omständigheter". Villkoren för eftergift på grund av skälighet har således mildrats, vilket följer av en fast rättspraxis enligt vilken ett skälighetsbeslut inte får underkastas för strikta villkor.
- 43 Sökanden har avslutningsvis erinrat om att denne i sin ansökan om eftergift hävdade att artikel 239 i tullkodexen var tillämplig i sökandens fall. Eftersom kommissionen inte fattade något formellt giltigt beslut inom den frist på sex månader som föreskrivs i artikel 907 i förordning nr 2454/93, borde de tyska tullmyndigheterna i enlighet med artikel 909 i denna förordning ha bifallit ansökan om eftergift.
- 44 Kommissionen har svarat att artikel 13 i förordning nr 1430/79 gällde vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna. Den avgörande tidpunkten för avgränsningen av de till den materiella rätten hörande bestämmelsernas tillämpning i tiden (ratione temporis) är när den ursprungliga bokföringen skedde (artikel 2 i förordning nr 1430/79 och 236 i tullkodexen).

- 45 I och med att bestämmelsens tillämpning går tillbaka till importtillfällen under åren 1991 och 1992, det vill säga innan tullkodexen trädde i kraft, har det omtvistade beslutet med rätta grundats på artikel 13 i förordning nr 1430/79.

Förstainstansrättens bedömning

- 46 Det står klart att den import som ligger till grund för tvisten ägde rum under åren 1991 och 1992.
- 47 Enligt den förordning som gällde på den tiden, nämligen förordning nr 2144/87 (se ovan punkt 4), uppkom denna tullskuld då de behöriga myndigheterna godkände deklarationen om varans övergång till fri omsättning.
- 48 Vid varje importtillfälle ingav sökanden en importdeklaration till de tyska tullmyndigheterna och betalade tull om 20 procent, i enlighet med artikel 1.2 i de ovan nämnda förordningarna nr 3840/90 av den 20 december 1990 och nr 3668/91 av den 11 december 1991. Det skall således konstateras att importen under åren 1991 och 1992 gav upphov till dels en första bokföring av beloppet för importtullarna i den mening som avses i artikel 2 i förordning nr 1697/79, dels till en inledande betalning av avgifter.
- 49 Denna tullskuld innefattade inte enbart tullarna utan även de omtvistade avgifterna (se ovan punkt 11), eftersom befrielsen från dem hade erhållits på ett ovederbörligt sätt genom att till importdeklarationen foga förfalskade äkthetsintyg.

- 50 Såsom kommissionen på goda grunder har gjort gällande, är den dag då de behöriga nationella myndigheterna beslutade att uppbära avgifterna i efterhand inte relevant.
- 51 Att beakta en sådan dag skulle nämligen medföra att jämförbara importtransaktioner skulle behandlas olika, vilket skulle vara oförenligt med principen om likabehandling (domen i det ovannämnda målet Salumi m. fl., punkt 14).
- 52 Om importavgifterna eftergavs, skulle detta dessutom ha verkningar som går tillbaka till den dag då tullskulden uppkom, det vill säga det ögonblick då importdeklarationerna ursprungligen godkändes.
- 53 Av detta följer att ansökan om eftergift skall bedömas mot bakgrund av de materiella regler som gällde vid den tidpunkt då den omtvistade importen ägde rum och de där tillhörande deklarationerna om varans övergång till fri omsättning godkändes (se i detta avseende domstolens dom av den 17 juli 1997 i mål C-97/95, Pascoal & Filhos, REG 1997, s. I-4209, punkt 25). Ansökan skall således bedömas i förhållande till artikel 13 i förordning nr 1430/79, trots att denna förordning upphävdes den dag då tullkodexen trädde i kraft den 1 januari 1994.
- 54 Eftersom tullkodexen inte innehåller någon övergångsbestämmelse, finns det anledning att ty sig till allmänt tillämpliga tolkningsprinciper för att avgöra dess verkan i tiden.
- 55 Domstolen har i detta avseende bland annat ansett att även om förfarandereglerna generellt anses vara tillämpliga på alla tvister som är anhängiga vid den tidpunkt då de träder i kraft, gäller detta inte för de materiella reglerna. Tvärtom tolkas de

sistnämnda reglerna vanligtvis så, att de endast syftar till situationer som har inträffat innan de trädde i kraft om det av deras lydelse, syften eller struktur klart framgår att de skall ges en sådan verkan (domen i det ovannämnda målet Salumi m. fl., punkt 9).

- 56 Tullkodexen gör det emellertid inte möjligt att sluta sig till att den grundregel som ingår i dess artikel 239 har getts en retroaktiv verkan.
- 57 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av rätten till försvar

Parternas argument

- 58 Den andra grunden består av två delar. I den första delen har sökanden gjort gällande att det kritiserade beslutet belastas av ett väsentligt formfel genom att kommissionen inte gav denne rätt att yttra sig under det administrativa förfarandet.
- 59 För att säkerställa sökandens rättsskydd var det inte tillräckligt att den kunde framföra sina argument via nationella myndigheter. Sökanden borde samtidigt som förfarandet pågick vid kommissionen ha getts möjlighet att ta ställning och meningsfullt framlägga sin åsikt om omständigheternas relevans samt i förekommande fall om de handlingar som godtagits av gemenskapsinstitutionen (förstainstansrättens dom av den 9 november 1995 i mål T-346/94, France-aviation mot kommissionen, REG 1995, s. II-2841, punkt 32).

- 60 Då sökanden inlämnade svaromålet erfor den för första gången att kommissionen kritiserade den för uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79. Av domen i det ovannämnda målet France-aviation mot kommissionen framgår att sådan kritik innebär en invecklad rättslig bedömning som förutsätter att kommissionen ger sökanden möjlighet att yttra sig på denna punkt innan ett beslut fattas, vilket inte har skett i det föreliggande fallet.
- 61 Möjligheten att göra gällande rätten till försvar direkt vid kommissionen är enligt sökanden av särskild betydelse i sådana fall som detta där den berörde klandras för vårdslöshet.
- 62 Sökanden har i den andra delen av grunden gjort gällande att kommissionen vid ett hörande borde ha bifogat akten samtliga handlingar som den förfogade över och som kunde anses relevanta, för att det följaktligen skulle ha varit möjligt att kontrollera om kritiken mot institutionen hade varit berättigad. Enligt kritiken hade såväl kommissionen som de argentinska myndigheterna underlåtit att uppfylla sina skyldigheter.
- 63 Enligt sökanden innehåller förfarandebestämmelserna i artikel 878 och följande artiklar i förordning nr 2454/93 allvarliga brister vad avser rättsskyddet, eftersom dessa bestämmelser inte föreskriver följande rättigheter och skyldigheter: sökandens rätt att göra gällande sina rättigheter direkt vid kommissionen under hörandet, kommissionens skyldighet att innan den fattar beslut underrätta sökanden om de väsentliga faktiska omständigheterna och övervägandena för att göra det möjligt för denne att framföra motargument och sökandens rätt att yrka att samtliga väsentliga handlingar skall läggas fram.
- 64 Sökanden anser med beaktande av dessa brister att det i det föreliggande fallet finns anledning att tillämpa ett förfarande som liknar förfarandet vid antidumping.

- 65 Vad gäller sammanträdet mellan sökandens rådgivare och kommissionen har sökanden avslutningsvis anfört att det endast rörde sig om ett informellt sammanträde som dessutom ägde rum innan ansökan om eftergift av importavgifter skickades till kommissionen. Sammanträdet kunde därför medföra alla garantier för rättsskydd vilka följer av ett riktigt hörande.
- 66 Eftersom det kritiserade beslutet enligt sökandens mening fattades i strid med rätten till försvar, skall det således ogiltigförklaras.
- 67 Kommissionen har bestridit åsidosättandet av rätten till försvar. Den har erinrat om att förfarandereglererna i dagens läge inte föreskriver att den betalningsskyldige skall delta i det administrativa förfarandet vid kommissionen. I detta avseende bör fastslås att förstainstansrätten genom sin dom i målet France-aviation mot kommissionen varken kritiserade bestämmelserna i förordning nr 2454/93 eller ansåg dem otillräckliga.
- 68 Ett förfarande som liknar förfarandet för antidumpningsåtgärder kan enligt kommissionen inte tillämpas. Domstolen har redan fastställt att det förfarande som följs på det aktuella området väsentligen skiljer sig från förfarandet på området för antidumpningstullar (domstolens dom av den 6 juli 1993 i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, REG 1993, s. I-3873, punkt 52).
- 69 Härefter finns det enligt kommissionen anledning att betona att det kritiserade beslutet, i motsats till den situation som undersöktes i domen i det ovannämnda målet France-aviation mot kommissionen, inte grundades på en ofullständig akt. Såväl kommissionen som medlemmarna i den grupp av experter som föreskrivs i artikel 907 i förordning nr 2454/93 hade tillgång till både det ärende som den berörda medlemsstaten hade överlämnat till kommissionen i enlighet artikel 905.1 i nämnda förordning som sökandens ansökan om eftergift.

- 70 I enlighet med de krav som följer av rättspraxis skulle samtliga beståndsdelar som sökanden själv anser väsentliga ha ingått i akten, då det omtvistade beslutet fattades (domstolens dom av den 17 mars 1983 i mål 294/81, Control Data Belgium mot kommissionen, REG 1983, s. 911, och av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, REG 1984, s. 3763, samt domen i det ovannämnda målet CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen).
- 71 Sökanden har enligt kommissionen inom den förevarande grunden missuppfattat de processrättsliga skyddsreglernas funktion vad gäller eftergift av importavgifter. Dessa regler syftar endast till att hålla kommissionen underrättad om de faktiska omständigheter och argument som sökanden anser relevanta, och inte att underrätta sökanden om de omständigheter på vilka kommissionen sedan skall kunna grunda sitt beslut.
- 72 Den betalningsskyldige skall visserligen ha möjlighet att ta ställning till de rättshandlingar som kommissionen har beaktat för att fatta sitt beslut (domstolens dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469; svensk specialutgåva, häfte 11, och domen i det ovannämnda målet France-aviation mot kommissionen), men detta innebär inte för den skull att denne även skall behöva ta ställning till andra handlingar.
- 73 Sökandens advokat har i vart fall i olika skeden av ärendets handläggning diskuterat det med kommissionen innan Förbundsrepubliken Tyskland överlämnade ärendet till kommissionen. Sökanden tillkännagav redan under dessa sammanträden sin synpunkt på eftergiften av importavgifter i dess särskilda situation.

Förstainstansrättens bedömning

- 74 Det skall inledningsvis påpekas att det administrativa tullförfarandet för eftergift av importavgifter består av två skilda delar. Den första delen äger rum på den natio-

nella nivån. Den betalningsskyldige skall inlämna sin ansökan om eftergift hos den nationella myndigheten. Om denna anser att ansökan skall avslås, kan den enligt regelverket fatta beslut utan att underställa kommissionen en begäran härom. Ett sådant beslut kan utgöra föremål för nationella domstolars kontroll. Om den nationella myndigheten däremot hyser tvivel avseende eftergiften, eller anser att eftergift skall beviljas, skall den begära att kommissionen fattar beslut. Den senare delen av förfarandet utspelas på gemenskapsnivå; då överlämnar de nationella myndigheterna den betalningsskyldiges ärende till kommissionen. Denna skall sedan, efter att ha hört en grupp av experter bestående av företrädare för samtliga medlemsstater, fatta beslut om huruvida ansökan om eftergift är berättigad.

- 75 Förordning nr 2454/93 föreskriver endast kontakter mellan, å ena sidan, den berörde och de nationella myndigheterna och, andra sidan, de sistrnämnda och kommissionen (domen i det ovannämnda målet France-aviation mot kommissionen, punkt 30). Enligt gällande bestämmelser är det således endast den berörda medlemsstaten som är kommissionens samtalspartner. Förfarandebestämmelserna i förordning nr 2454/93 föreskriver bland annat inte någon rätt för den betalningsskyldige att yttra sig under det administrativa förfarandet vid kommissionen.
- 76 Enligt en fast rättspraxis utgör iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot emellertid en grundläggande gemenskapsrättslig princip som skall säkerställas även i avsaknad av reglering av förfarandet (domstolens dom av den 24 oktober 1996 i mål C-32/95 P, kommissionen mot Lisrestal m. fl., REG 1996, s. I-5373, punkt 21, av den 12 februari 1992 i de förenade målen C-48/90 och C-66/90, Nederländerna m. fl. mot kommissionen, REG 1992, s. I-565; svensk specialutgåva, häfte 12, punkt 44, och av den 29 juni 1994 i mål C-135/92, Fiskano mot kommissionen, REG 1994, s. I-2885, punkt 39).
- 77 Eftersom kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning när den fattar ett beslut om tillämpningen av skälighetsklausulen i artikel 13 i förordning nr 1430/79, skall rätten att yttra sig i än högre grad säkerställas i förfaranden om eftergift eller återbetalning av importtullar (domen i det ovannämnda målet

France-aviation mot kommissionen, punkt 34, och i samma avseende domen i det ovannämnda målet Technische Universität München, punkt 14).

- 78 Iakttagandet av rätten till försvar i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denna person emot innebär ett krav på att de bereds tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter som kommissionen har anfört mot honom för att motivera sitt beslut (se i detta avseende domarna i de ovannämnda målen kommissionen mot Lisrestal m. fl., punkt 21, och Fiskano mot kommissionen, punkt 40).
- 79 På konkurrensområdet framgår det av en fast rättspraxis att rätten att få ta del av handlingarna i ärendet i sig är nära förknippad med principen om rätten till försvar. Rätten att ta del av handlingarna i ärendet styrs alltså av de processrättsliga skyddsregler som syftar till att skydda rätten att yttra sig (förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i de förenade målen T-10/92, T-11/92, T-12/92 och T-15/92, Cimenteries CBR m. fl. mot kommissionen, REG 1992, s. II-2667; svensk specialutgåva, häfte 13, punkt 38, och av den 29 juni 1995 i mål T-36/91, ICI mot kommissionen, REG 1995, s. II-1847, punkt 69).
- 80 Denna rättspraxis kan även tillämpas på det föreliggande fallet. Principen om rätten till försvar förutsätter således inte enbart att den berörde skall ges möjlighet att ta ställning och meningsfullt framlägga sin åsikt om omständigheternas relevans, utan även att han skall beredas tillfälle att ta ställning till åtminstone de handlingar som gemenskapsinstitutionen har beaktat (domarna i de ovannämnda målen Technische Universität München, punkt 25, och France-aviation mot kommissionen, punkt 32).
- 81 Eftersom sökanden har klandrat kommissionen för allvarliga brister vad gäller kontrollen av Hilton-kontingenten, anser förstainstansrätten dessutom att kommissionen, för att göra rätten att yttra sig effektiv, är skyldig att på begäran ge tillgång till samtliga administrativa icke-konfidentiella rättsakter som rör det omtvistade beslutet. Det kan nämligen inte uteslutas att rättsakter som kommissionen inte har ansett relevanta kan vara av intresse för sökanden. Om kommissionen

från det administrativa förfarandet ensidigt kunde utesluta rättsakter som eventuellt är till förfång för den, skulle detta kunna innebära ett grovt åsidosättande av rätten till försvar för den som har begärt eftergift av importavgifter (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet ICI mot kommissionen, punkt 93).

- 82 I det föreliggande fallet skall det konstateras att förbundsfinansministeriet i sitt yttrande avseende ansökan om eftergift, som det gav då ärendet överfördes på kommissionen, drog slutsatsen att sökanden inte hade gjort sig skyldig till vare sig vårdslöshet eller oriktigheter.
- 83 I det omtvistade beslutet klandras sökanden emellertid för första gången för att inte ha visat prov på all nödvändig omsorg och för att inte ha vidtagit alla nödvändiga säkerhetsåtgärder med avseende på sina avtalspartner och mellanhänder i Argentina. Sökanden hade bland annat inte direkt kontrollerat omloppet av de äkthetsintyg som den använde sig av (tjugoandra övervägandet i beslutet) samtidigt som sökanden hade medel för att vidta försiktighetsåtgärder (sextonde övervägandet).
- 84 Det skall i det avseendet erinras om att förstainstansrätten i sin dom i det ovannämnda målet France-aviation mot kommissionen (punkt 36) ansåg att när kommissionen avser att avvika från de behöriga nationella myndigheternas ställningstagande avseende frågan om uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den berörde, är den skyldig att låta denne yttra sig på denna punkt. Ett sådant beslut innebär nämligen en komplex rättslig bedömning som endast kan göras på grundval av alla relevanta faktiska omständigheter.
- 85 Denna rättspraxis kan även tillämpas på det föreliggande fallet, även om sökanden endast har klandrats för bristande omsorg. Kommissionen stödde sig nämligen i synnerhet på denna punkt för att avslå ansökan om eftergift med tillämpning av artikel 13 i förordning nr 1430/79 som dock kräver "uppenbar vårdslöshet" från den berördes sida.

- 86 Det skall konstateras att kommissionen, under förfarandet vid den, inte beredde sökanden tillfälle att ta ställning till och på ett ändamålsenligt sätt meddela sin synpunkt på relevansen av de omständigheter som hade räknats sökanden till last för att motivera det omtvistade beslutet.
- 87 Även om det är riktigt att sökandens rådgivare förde samtal med kommissionen, ägde dessa samtal rum innan ansökan om eftergift av importavgifter skickades till kommissionen. Samtalen kunde därför inte uppfylla den väsentliga funktionen av rätten att yttra sig, eftersom kommissionen ännu inte hade tagit provisorisk ställning till ansökan.
- 88 Av detta följer att det omtvistade beslutet fattades efter ett administrativt förfarande som belastas av att väsentliga formföreskrifter har åsidosatts. Anmärkningen avseende ett åsidosättande av rätten till försvar är således befogad.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 239 i tullkodexen och, i andra hand, av artikel 13 i förordning nr 1430/79

Parternas och intervenientens argument

- 89 Sökanden har gjort gällande att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart felaktig bedömning vid tillämpningen av begreppet "omständigheter" i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen eller begreppet "särskilda omständigheter" som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.
- 90 Enligt sökanden tog kommissionen inte tillräcklig hänsyn till de argentinska myndigheternas och kommissionens påtagliga överträdelse av sina skyldigheter i fråga om tillämpning och övervakning av Hilton-kontingenten.

- 91 Såväl artikel 13 i förordning nr 1430/79 som artikel 239 i tullkodexen utgör skälighetsklausuler som är avsedda att omfatta andra situationer än de som i praktiken är de allra vanligaste och som vid antagandet av förordningen kunde utgöra föremål för en särskild reglering (domstolens dom av den 12 mars 1987 i de förenade målen 244/85 och 245/85, *Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen*, REG 1987, s. 1303, punkt 10, och av den 18 januari 1996 i mål C-446/93, *SEIM*, REG 1996, s. I-73, punkt 41).
- 92 Sökanden har kritiserat både de argentinska myndigheterna som kommissionen för underlåtenhet.
- Kritiken mot de argentinska myndigheternas underlåtenhet
- 93 Sökanden har påstått att de argentinska myndigheterna i enlighet med tillämpningsförförordningarna var skyldiga att för produkterna i fråga utfärda äkthetsintyg som garanterade deras ursprung. Dessa intyg skulle utfärdas av en myndighet som vidtar alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa Hilton-kontingentens riktiga funktion.
- 94 I egenskap av föremål för ett internationellt avtal som ingåtts med gemenskapen ingick de säkerhetsåtgärder som de argentinska myndigheterna hade åtagit sig vad gäller utfärdande av äkthetsintyg i gemenskapens rättsordning. Sökanden borde såsom importör således ha kunnat lita på att åtagandena följdes.
- 95 Sökanden har klandrat de argentinska myndigheterna bland annat för att 1) år 1991 ha utsett en ny myndighet som fick befogenhet att utfärda äkthetsintyg, vilket således ledde till förvirring vad gäller den tidigare och den nya myndighetens respektive befogenheter, 2) ha lämnat blanka och icke numrerade äkthetsintyg till slakterierna, 3) inte ha använt blanketter tryckta på papper med vattenstämpel,

vilket underlättade förfalskningar, 4) inte ha kontrollerat äkthetsintygen vid exporttillfället vad gäller kvantiteten och underskriftens riktighet, och 5) inte ha kontrollerat att det faktiskt rörde sig om Hilton-nötkött.

— Kritiken mot kommissionens underlåtenhet

- 96 Sökanden har gjort gällande att rådet har gett kommissionen i uppdrag att på ett riktigt sätt anordna och kontrollera att Hilton-kontingenten genomförs och särskilt att i sina tillämpningsförfordningar utfärda bestämmelser som säkerställer produkternas beskaffenhet, härkomst och ursprung.
- 97 Av detta huvuduppdrag följer tre skyldigheter. Kommissionen borde enligt sökanden för det första ha säkerställt att de argentinska myndigheterna följde sina åtaganden när de utfärdade äkthetsintyg (se exempelvis artikel 2.5 och artiklarna 3 och 4 i den ovannämnda förordning nr 3884/90 av den 27 december 1990), vilket de inte gjorde. Kommissionen borde för det andra i så stor utsträckning som möjligt gjort medlemsstaterna inblandade i systemkontrollen. Den var för det tredje skyldig att själv övervaka att importsystemet följdes, i enlighet med principerna om god förvaltningssed och omsorgsplikt.
- 98 Sökanden har i synnerhet kritiserat kommissionen för att den inte överlämnade namnen på och underskriftsproven för de personer som hade befogenhet att utfärda äkthetsintyg till de nationella myndigheterna. Kommissionen offentliggjorde inte heller dessa uppgifter i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Den underrättade slutligen inte de nationella myndigheterna om numren på äkthetsintygen, vilka de argentinska myndigheterna skulle meddela till den.

- 99 Denna underlåtenhet hindrade de behöriga nationella myndigheterna från att vid importen effektivt kontrollera om äkthetsintygen var giltiga. Genom att enbart jämföra underskrifter skulle förfalskningarna i de flesta fall ha kunnat upptäckas.
- 100 Kommissionen har dessutom underlåtit att själv göra en ordentlig kontroll av importen av Hilton-nötkött. Såväl de argentinska myndigheterna som medlemsstaternas behöriga myndigheter har var tionde dag eller senast efter två veckor meddelat kommissionen uppgifterna om de kvantiteter Hilton-nötkött som exporterats respektive importerats med ett äkthetsintyg. Kommissionen skulle på grundval av dessa listor ha kunnat göra en regelbunden jämförelse mellan de kvantiteter som hade exporterats från Argentina med ett äkthetsintyg och de kvantiteter som hade övergått till fri omsättning inom gemenskapen. Detta gjorde kommissionen emellertid inte.
- 101 Kommissionen skulle vidare redan år 1989 ha kunnat konstatera att kontingenten klart hade överskridits. Om kommissionen då hade undersökt oegentligheterna, skulle det ha varit möjligt att undvika att överskjutande kvantiteter förknippade med förfalskningen av äkthetsintygen under åren 1991 och 1992 importerades. Kommissionens bristande omsorg på den tiden bekräftas av att den inte reagerade till följd av misstankar om oegentligheter som enligt direktören för Zollkriminalamt Köln förekom redan år 1985.
- 102 Dessa underlåtenheter från kommissionens och de argentinska myndigheternas sida utgör antingen en omständighet i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen eller en särskild omständighet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, som borde medföra eftergift av importtullar.
- 103 Förfalskningarna i fråga i det föreliggande fallet omfattas inte av den kommersiella risken. De underlåtenheter som de argentinska myndigheterna och kommissionen kritiserar för är enskilt och i sin helhet så stora att de klart överskrider en sådan risk. Domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim

Bosman mot kommissionen kan av flera skäl inte tillämpas på detta fall. För det första möjliggjordes förfalskningen av äkthetsintyg av denna underlåtenhet. För det andra kunde sökanden inte, ens genom att visa prov på största möjliga omsorg, skydda sig mot de förfalskningar som exportörerna hade gjort sig skyldiga till. För det tredje hade sökanden rätt att lita sig till att äkthetsintygen var giltiga.

- 104 Det är även oriktigt att med hänvisning till artikel 904 c i förordning nr 2454/93 påstå att förväntningen att ett intyg är giltigt inte skyddades. Denna bestämmelse begränsas nämligen till att fastställa att importtullar inte skall efterges, om den enda grund som ansökan baserar sig på är ingivande av handlingar som sedan visar sig vara förfalskade, även om dessa handlingar ingivits i god tro. Detta gäller emellertid inte i det föreliggande fallet, eftersom sökanden har framfört flera andra grunder. Kommissionen har i detta sammanhang oriktigt åberopat domstolens dom av den 11 december 1980 i mål 827/79, Acampora (REG 1980, s. 3731).
- 105 Regelverket i fråga ger kommissionen endast bedömningsutrymme och inte en befogenhet att företa skönsmässig bedömning (domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkt 17). Detta bedömningsutrymme skall tillämpas mycket strikt i det föreliggande fallet, eftersom de omständigheter som sökanden har åberopat i synnerhet utgörs av underlåtenhet som skall tillskrivas kommissionen.
- 106 Sökanden har i sitt svar på kommissionens kritik i dess svarsinlaga, enligt vilken det andra villkoret i artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte var uppfyllt, hävdade att det rör sig om en ny grund som i sig skall avvisas.
- 107 Sökanden har under alla omständigheter bestridit att den gjort sig skyldig till uppenbar vårdslöshet. Den anser att den inte kunde kontrollera om äkthetsintygen var giltiga. Eftersom intygen var stämplade och undertecknade, fanns det inte

någon anledning att tvivla på deras äkthet. Det gick inte ens några rykten om eventuella förfalskningar i Argentina vid den aktuella tiden. Den agentur som fungerade som sökandens mellanhand i Argentina hade för övrigt inte någon roll i att inlämna anbud eller utfärda äkthetsintyg.

- 108 Sökandens yrkeserfarenhet omfattar inte en skyldighet att leta efter och upptäcka förfalskade handlingar. Vad gäller gireringarna till ett konto i Nederländerna är det inom exporthandeln vanligt att leverantören överför belopp på ett utländskt konto. Av detta kan man emellertid inte sluta sig till att varan har åtföljts av ett falskt äkthetsintyg.
- 109 Förenade kungariket har gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte var tillämplig eller, i andra hand, att den utövade sin befogenhet att företa sköns-
mässig bedömning enligt denna bestämmelse på ett uppenbart oriktigt sätt.
- 110 Det omtvistade beslutet är ofrånkomligen oriktigt, eftersom kommissionen inte i tillräcklig grad beaktade att den själv hade bidragit till sökandens problem. Motiveringen till och slutsatserna i det kritiserade beslutet är uppenbart oriktiga, eftersom kommissionen gentemot de ekonomiska aktörerna är skyldig att upptäcka bedrägeri och hade underlåtit att uppfylla sina kontrollskyldigheter enligt tillämpningsförfordningarna.
- 111 Med beaktande av kommissionens skyldighet i fråga om att övervaka och kontrollera kontingenten och de underlåtenheter som kan tillskrivas den inom ramen för utövandet av denna skyldighet, finns inget på det rättsliga planet som motiverar vägran till eftergift. Denna vägran har lett till att helt oskyldiga aktörer har ålagts påföljder, vilket står direkt i strid med den allmänna skälighetsmålsättningen i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

Svarandens argument

- 112 Kommissionen har påstått att den på goda grunder ansåg att de faktiska omständigheterna i det föreliggande fallet inte utgjorde en särskild omständighet som skulle ha berättigat till eftergift av importavgifterna.
- 113 Kommissionen har hänvisat till domstolens dom av den 1 april 1993 i mål C-250/91, Hewlett Packard France (REG 1993, s. I-1819, punkt 46) samt till domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m. fl. (REG 1996, s. I-2465, punkt 83), och gjort gällande att de villkor som föreskrivs i artikel 13 i förordning nr 1430/79 skall bedömas mot bakgrund av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79.
- 114 Av detta följer att eftergift av importtullar endast är tillåten om tre kumulativa villkor som uppställs i den sistnämnda förordningen är uppfyllda, nämligen att avgifterna inte har tagits ut till följd av att de behöriga myndigheterna har begått ett fel, att den betalningsskyldige har handlat i god tro, det vill säga att han skäligen inte kunde förväntas upptäcka de behöriga myndigheternas fel, och att han har följt det gällande regelverket rörande sin tulldeklaration (se även artikel 220.2 b i tullkodexen). De två ovannämnda bestämmelserna är i detta sammanhang — i motsats till sökandens uppfattning — allmänt jämförbara, eftersom de eftersträvar samma mål (domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkt 46), eller till och med ömsesidigt utbytbara (förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-75/95, Günzler Aluminium, REG 1996, s. II-497, punkt 55).
- 115 En strikt tillämpning av dessa villkor är slutligen nödvändig för att säkerställa en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecanarte, REG 1991, s. I-3277, punkt 33).

- 116 I det föreliggande fallet gjorde de behöriga myndigheterna sig inte skyldiga till något fel i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79. Det i denna artikel föreskrivna skyddet för den betalningsskyldiges berättigade förväntningar inträder först då det är de behöriga myndigheterna själva som har skapat grunden för de berättigade förväntningarna. Felet skall kunna hänföras till de behöriga myndigheternas aktiva handlande (domarna i de ovannämnda målen Hewlett Packard France, punkt 16, Faroe Seafood m. fl., punkt 91, och Mecanarte, punkt 23). Så är inte fallet när de behöriga myndigheternas fel beror på oriktiga deklARATIONER som ingivits av exportören och vilkas giltighet de inte har kontrollerat.
- 117 Denna lösning framgår även av artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 och av artikel 904 c i förordning nr 2454/93. Av dessa bestämmelser följer att den omständigheten att förfalskade handlingar har ingivits i god tro inte i sig utgör en särskild omständighet som berättigar till eftergift. Att de tyska tullmyndigheterna till en början godkände äkthetsintygen som giltiga kunde inte ge upphov till en berättigad förväntning hos sökanden (domen i det ovannämnda målet Faroe Seafood m. fl., punkt 93).
- 118 Kommissionen har betonat att det framgår av en fast rättspraxis dels att gemenskapen inte kan stå för de skadliga följderna av felaktigt handlande från sina medborgares leverantörer, dels att en förnuftig och i rättsläget insatt ekonomisk aktör i sin bedömning av fördelarna med handeln med varor som kan komma i åtnjutande av förmånstullar måste ta hänsyn till riskerna på den marknad han undersöker och godta att de utgör normala olägenheter i handeln (se domarna i de ovannämnda målen Acampora, punkt 8, och Pascoal & Filhos, punkt 59). Sökanden har genom att åberopa en på de argentinska myndigheterna ankommande "garantiskyldighet" således med orätt försökt komma undan följderna av denna rättspraxis.
- 119 Sökandens anmärkningar kan inte undanröja eller begränsa hans kommersiella risk (se även domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkterna 16 och 17). Det enda syftet med kontrollsystemet var nämligen att säkerställa att endast kött som importerades inom

ramen för kontingenterna undantogs från avgiften. Vad gäller skyldigheten att garantera varans ursprung och den behöriga myndighetens skyldighet att säkerställa att regelverket i fråga fungerar riktigt kunde dessa skyldigheter inte betraktas som en garanti till förmån för importören mot alla risker för förfalskning. Kommissionen hade således inte någon skyldighet gentemot ekonomiska aktörer.

120 Kommissionens handlande rörande övervakningen av hur Hilton-kontingenten användes, vilket sökanden har kritiserat, kan inte anses utgöra en särskild situation i den mening som avses i det tillämpliga regelverket. Kommissionen har uttryckligen tillbakavisat påståendena om att den själv hade gjort det möjligt att förfalska äkthetsintyg. Det finns inte heller något orsakssamband mellan dess handlande och ursprunget för importavgifterna.

121 Kommissionen har, som svar på anmärkningarna om att kommissionen inte hade gjort allt för att förhindra oegentligheter, ytterligare anført att den i enlighet med det system som gällde under perioden i fråga endast i slutet av ett kalenderår fick uppgift om det antal äkthetsintyg som de argentinska myndigheterna hade utfärdat. Om kontingenter hade överskridits, kunde det därför endast konstateras i slutet av det berörda året eller i början av följande år, vilket innebär att det inte skulle ha varit möjligt att hindra det.

122 Dessutom var jämförelsen inte enkel. För det första sammanträffade exporten inte nödvändigtvis tidsmässigt med meddelandet från de argentinska myndigheterna. För det andra var det inte nödvändigt att i intyget ange den importerande medlemsstaten, vilket innebär att importen ofta skedde i en annan medlemsstat än den som angavs i intyget.

- 123 Kontingenterna överskreds faktiskt år 1989. Dessa överskridanden kunde förklaras genom oklarheter rörande äkthetsintyg för annan köttimport. Efter att år 1993 ha fått uppgifter om förfalskning av äkthetsintyg reagerade kommissionen omedelbart. Det kan således inte vara fråga om grov vårdslöshet från dess sida.
- 124 Eftersom de behöriga myndigheterna inte har gjort sig skyldiga till något fel, är det första av de tre kumulativa villkoren enligt artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (se ovan punkt 113) inte uppfyllt.
- 125 Det andra villkoret, nämligen den betalningsskyldiges goda tro, är inte heller uppfyllt. I motsats till vad sökanden har påstått, innehåller det omtvistade beslutet redan i sjuttonde och tjugoförsta övervägandet påpekanden rörande sökandens bristande omsorg.
- 126 Enligt kommissionen skulle förfalskningen av äkthetsintyg ha kunnat upptäckas, om sökanden hade visat prov på omsorg då denne kontrollerade dem. Sökanden erhöll de ursprungliga äkthetsintygen via sin agentur i Argentina. Vid osäkerhet om deras giltighet var sökanden skyldig att förvissa sig om att de var giltiga (domarna i de ovannämnda målen Hewlett Packard France, punkt 24, och Faroe Seafood m. fl., punkt 100).
- 127 Kommissionen har ifrågasatt riktigheten av sökandens påstående att denne saknade varje möjlighet att kontrollera intygens giltighet. Kommissionen har inledningsvis erinrat om att sökanden representerades i Argentina av en agentur. Med beaktande av dess yrkeserfarenhet som importör av nötkött och dess kännedom om det gällande kontingentsystemet skulle sökanden vidare ha kunnat vidta åtgärder för att förhindra användningen av förfalskade äkthetsintyg.

128 Kommissionen har avslutningsvis anfört att sökanden gjorde flera gireringar till förmån för ett bolag som är etablerat i Nederländerna. Det är visserligen möjligt att leverantörerna har önskat att betalningarna skulle ske till utländska konton. Det är trots det inte vanligt att en importör betalar för en exportörs leveranser genom överföringar på ett konto som tillhör en annan person när det inte är säkert att betalningsmottagaren faktiskt existerar. Kommissionen har anfört att förfalskningarna till stor del kan tillskrivas företaget Manufactura de Carnes Vacunas, som är en av sökandens viktigaste leverantörer (se ovan punkt 23). Med beaktande av dessa konstateranden hyser kommissionen tvivel om huruvida sökanden har visat prov på all nödvändig omsorg.

Förstainstansrättens bedömning

129 Sökanden har i andra hand gjort gällande att kommissionen inte enbart hade ställts inför "omständigheter" i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen, utan även inför "särskilda omständigheter" i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, vilket skulle ha berättigat till eftergift av importtullar.

130 Eftersom artikel 13 i förordning nr 1430/79 gällde vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna (se ovan punkt 53) skall det inom ramen för denna grundkontrolleras om det omtvistade beslutet fattades i strid med denna bestämmelse.

131 Artikel 1 i denna förordning föreskriver, i sin lydelse enligt förordning nr 3069/86 av den 7 oktober 1986, att "[i]mporttullar får återbetalas eller efterges i särskilda fall, som är andra än de som avses i avdelning A-D, som följer av särskilda omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller."

- 132 Enligt en fast rättspraxis utgör ovannämnda artikel 13.1 en skälighetsklausul som är avsedd att omfatta andra situationer än de som är de allra vanligaste i praktiken och som vid antagandet av förordningen kunde utgöra föremål för en särskild reglering (domarna i de ovannämnda målen *Cerealmangimi* och *Italgrani* mot kommissionen, punkt 10, och *SEIM*, punkt 41). Den skall särskilt tillämpas när de omständigheter som kännetecknar förhållandet mellan den ekonomiska aktören och administrationen är sådana att det inte är skäligt att denna aktör skall bära en skada som han normalt inte skulle ha burit (domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, REG 1987, s. 1525, punkt 22).
- 133 Kommissionen skall således bedöma samtliga faktiska omständigheter för att avgöra om de utgör en särskild situation i den mening som avses i den ovannämnda bestämmelsen (se i detta avseende domstolens dom av den 15 maj 1986 i mål 160/84, *Oryzomyli Kavallas m. fl.* mot kommissionen, REG 1986, s. 1633, punkt 16). Även om den i detta hänseende har befogenhet att företa skönsmässig bedömning (domen i det ovannämnda målet *France-aviation* mot kommissionen, punkt 34), är den skyldig att använda denna befogenhet så, att den faktiskt utverkar en jämvikt mellan, å ena sidan, gemenskapens intresse att säkerställa att tullbestämmelser följs och, å andra sidan, det intresse som en importör som har handlat i god tro har av att inte bära skador som överskrider den vanliga kommersiella risken. Kommissionen kan i sin undersökning av om ansökan om eftergift är berättigad följaktligen inte nöja sig med att beakta importörens handlande. Den skall även bedöma vilken inverkan dess eget, i förekommande fall oriktiga, beteende har haft på den uppkomna situationen.
- 134 När de två villkor som ställs upp i artikel 13 i förordning nr 1430/79, nämligen förekomsten av en särskild situation och avsaknaden av uppenbar vårdslöshet från den berördes sida, är uppfyllda har den betalningsskyldige rätt att kräva att importtullarna återbetalas eller efterges, för att denna bestämmelse inte skall fråntas sin ändamålsenliga verkan (se, vad gäller tillämpningen av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, domstolens dom i det ovannämnda målet *Mecanarte*, punkt 12, domstolens dom av den 4 maj 1993 i mål C-292/91, *Weis*, REG 1993, s. I-2219, punkt 15, och domstolens dom i det ovannämnda målet *Faroe Seafood m. fl.*, punkt 84).

- 135 Kommissionens påstående om att eftergift av importtullar är berättigad endast om de tre kumulativa villkor, nämligen att tullarna inte har tagits ut till följd av de att behöriga myndigheterna har begått ett fel, att den betalningsskyldige har handlat i god tro, det vill säga att han skäligen inte har kunnat förväntas upptäcka de behöriga myndigheternas fel och att han har följt alla bestämmelser i det gällande regelverket vad gäller tulldeklarationer, som föreskrivs i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 är uppfyllda kan följaktligen inte godtas.
- 136 Även om domstolen har fastställt att artikel 13 i förordning nr 1430/79 och artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har samma målsättning, nämligen att begränsa betalningen av import- eller exporttullar i efterhand till situationer där sådan betalning är berättigad eller förenlig med en grundläggande princip, såsom principen om skydd för berättigade förväntningar (domen i det ovannämnda målet Hewlett Packard France, punkt 46), har den inte ansett att de två bestämmelserna sammanfaller.
- 137 Domstolen har endast ansett att den omständigheten att de behöriga myndigheternas fel kan påvisas i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 motsvarar uppenbar vårdslöshet eller oriktighet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79, vilket innebär att villkoren i den sistnämnda bestämmelsen skall bedömas mot bakgrund av villkoren i ovannämnda artikel 5.2.
- 138 Även om det antas att de behöriga myndigheterna inte gjorde sig skyldiga till ett fel i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79, utesluter detta dock inte a priori att den berörde i andra hand kan åberopa artikel 13 i förordning nr 1430/79 under påstående att det föreligger en särskild situation som berättigar att importtullarna efterges.
- 139 Kommissionen har genom sitt påstående bortsett från målsättningarna med de två bestämmelserna. Medan artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 syftar till att skydda den betalningsskyldiges berättigade förväntningar på att samtliga de omständigheter som utgör grund för beslutet att uppbära eller inte uppbära tullen är riktiga

(domen i det ovannämnda målet Faroe Seafood m. fl., punkt 87), utgör artikel 13 i förordning nr 1430/79, såsom påpekats ovan, en skälighetsklausul. Artikel 13 skulle mista sin karaktär av en allmän skälighetsbestämmelse, om de villkor som ställs upp i artikel 5.2 borde vara uppfyllda i samtliga fall.

- 140 För att undersöka frågan om kommissionen gjorde sig skyldig till uppenbart felaktig bedömning då den ansåg att villkoren enligt artikel 13 i förordning nr 1430/79 inte var uppfyllda måste man först pröva det andra villkoret rörande avsaknaden av oriktigheter respektive uppenbar vårdslöshet från sökandens sida, och sedan det första villkoret rörande förekomsten av en särskild situation.

— Avsaknaden av oriktigheter och uppenbar vårdslöshet

- 141 Sökanden har inte klandrats för oriktigheter. Kommissionen bekräftade uttryckligen vid sammanträdet som svar på förstainstansrättens fråga att den inte har hävdat att sökanden på något sätt har varit inblandad i förfalskningarna i fråga.
- 142 Det är för övrigt inte möjligt att påstå att det föreligger någon uppenbar vårdslöshet. Av såväl handlingarna i målet som anförandena inför förstainstansrätten framgår att sökanden inte hade kännedom om förfalskningar av eller oegentligheter med äkthetsintygen innan kommissionen år 1993 inledde undersökningarna (se ovan punkt 18).
- 143 Vad gäller förfalskningssättet skall det konstateras att det vanligtvis upprättades två versioner av äkthetsintyget — vilka båda hade samma nummer — för ett visst exporttillfälle. I enlighet med artikel 4 i var och en av tillämpningsförordningarna

var alla intyg försedda med en stämpel, som tydligt härstammade från den behöriga utfärdande myndigheten, och underskrift.

144 Äkthetsintygen innehöll identiska uppgifter om dag och plats för utfärdande, argentinsk exportör, mottagare i gemenskapen och det skepp som skulle användas för exporten. Den enda skillnaden mellan uppgifterna i de två versionerna gällde den angivna vikten, såsom kommissionen bekräftade som svar på en fråga från förstainstansrätten. I den version som kallades "duplicado" och som var avsedd för de argentinska myndigheterna angavs en klart lägre vikt än den vikt som framgick av originalet av det intyg som lämnades till importören. Medan de vikter som angavs i "duplicado"-versionen var i storleksklassen 600-2 000 kg rörde sig vikterna i originalet, vilka motsvarade de kvantiteter som faktiskt exporterades till gemenskapen, i storleksklassen 10 000 kg. Förstainstansrätten konstaterar i detta avseende att Hilton-nötkött under perioden i fråga vanligtvis transporterades i containrar vilkas kapacitet var ungefär 10 000 kg.

145 Kommissionen ifrågasatte vid sammanträdet för övrigt likheten mellan de underskrifter som återfinns i de två versionerna av intyget.

146 En jämförelse mellan underskrifterna i fråga visar emellertid att de vid en första anblick är identiska eller åtminstone mycket liknande. På samma sätt motsvarar underskrifterna i de äkthetsintyg som lämnades till sökanden vid en första anblick de underskriftsprov för de personer som hade befogenhet att underteckna intyg som de argentinska myndigheterna skickade till kommissionen åren 1991 och 1992. Eftersom kommissionen varken skickade dessa underskriftsprov för medlemsstaternas eller importörernas kännedom eller publicerade dem i EGT, hade sökanden under alla omständigheter inte tillgång till något effektivt medel att vid mottagningen kontrollera att underskriften i ett äkthetsintyg var giltig.

- 147 Det skall påpekas att förfalskning av handlingar enligt kommissionens sammanfattningsrapport "underlättades av att blanketterna inte var numrerade på förhand, blanketternas antal inte beaktades och exportörerna själva fyllde i dem". Till detta kommer enligt 1993 års rapport att behörigheten och formaliteterna under en period av flera månader till följd av att Junta Nacional de Carnes ersattes av Secretaría de Agricultura, Granadería y Pesca som den myndighet som är behörig att utfärda äkthetsintyg (se ovan punkt 17) inte var klart fastställda, så att vissa aktörer drog fördel av detta genom att kringgå de gällande bestämmelserna.
- 148 Flera omständigheter i akten ger anledning att anta att den behöriga argentinska myndigheten utfärdade ett numrerat intyg för en låg vikt, arkiverade detta intyg och för vissa argentinska slakterier utfärdade ett stämplat och undertecknat intyg med samma nummer utan att ange kvantiteten. Slakterierna kunde sedan ange högre kvantiteter som motsvarade det antal ton som faktiskt exporterades. I sammanfattningsrapporten drogs för övrigt slutsatsen att de argentinska tullmännen och veterinärmyndigheterna måste ha "sett åt sidan" vid lastningen.
- 149 Vad gäller sökandens agentur i Argentina, vars uppgift bestod i att insamla anbud från de olika slakterierna och översända dem till sökanden för godkännande, framgår det av framställningarna vid förstainstansrätten att sökanden inte hade tillgång till "duplicado"-versionen som innehöll lägre vikter. Den hade nämligen endast tillgång till de intyg som åtföljde varan och som vid en första anblick var i vederbörlig ordning.
- 150 Det skall påpekas att sökanden som svar på förstainstansrättens skriftliga frågor inlämnade ett utdrag ur agenturägarrens förklaringar vid Landgericht Hamburg. Av denna handling framgår att ägaren på den tiden inte hade "någon kännedom om ursprunget av förfalskade och/eller falska äkthetsintyg och av att exportörer av Hilton-biff använde dem", och inte heller "om att misstankar [om förfalskningar] hade förekommit".

- 151 Med beaktande av allt som har anförts ovan skall det godtas att sökanden skäligen inte kunde förväntas upptäcka förfalskningarna i fråga, eftersom denne saknade möjlighet att göra en sådan kontroll.
- 152 Vad gäller de betalningssätt som kommissionen har utpekat för att visa sökandens onda tro framgår det av agenturägarens påståenden vid Landgericht Hamburg att sökanden gjorde gireringarna efter det att agenturen per fax hade bekräftat att den hade fått alla handlingar för en leverans i vederbörlig ordning.
- 153 Sökanden har för övrigt visat att gireringarna till nederländska konton inte var exceptionella. Sökanden har anført, utan att på denna punkt motsägas av kommissionen, att det inom internationell handel är sedvanligt att en exportör i tredje land begär att betalningarna skall ske till konton i Nederländerna, Schweiz eller Förenta Staterna.
- 154 Avslutningsvis skall två konstateranden göras vad gäller de priser som sökanden betalade för det omtvistade köttet.
- 155 Det är för det första ostridigt att de priser som betalades för Hilton-nötkött var högre än de priser som betalades för nötkött som såldes utan äkthetsintyg, eftersom ingen importavgift påfördes Hilton-kontingenten. Sökanden har i detta avseende gjort gällande, utan att motsägas av kommissionen, att prisskillnaden mellan de två köttstörterna ungefärligt motsvarade de avgifter som skulle betalas vid importen av annat nötkött än Hilton-nötkött.

- 156 Kommissionen har för det andra inte heller ifrågasatt sökandens påstående att priserna för nötkött som importerats med äkthetsintyg som senare visats vara förfälskade ungefärligt var på samma nivå som priserna för Hilton-nötkött som åtföljts av giltiga intyg.
- 157 Det skall medges att dessa sistnämnda konstateranden påvisar att sökanden vid den omtvistade importen var i god tro.
- 158 Även om det är riktigt att den ursprungliga fördelningen av kvoterna mellan de argentinska slakterierna hade publicerats i Argentina, var systemet för fördelning av Hilton-kontingenten emellertid inte öppet för utomstående. Såsom framgår av sammanfattningsrapporten, fanns det nämligen en marknad för kvoter på vilka de olika slakterierna kunde köpa oanvända kvoter, vilket kommissionen medgav vid sammanträdet. Det har således inte visats att sökanden kunde ha kännedom om de exakta kvoter som tilldelats dess medkontrahenter.
- 159 Eftersom det sätt på vilket sökanden ingick sina inköpsavtal och genomförde den omtvistade importen stod i överensstämmelse med handelsbruket, var det kommissionens uppgift att framlägga bevis om sökandens uppenbara vårdslöshet.
- 160 Kommissionen har emellertid inte ens försökt framlägga någon sådan bevisning. Som svar på en fråga angående detta som förstainstansrätten ställde vid sammanträdet begränsade sig kommissionen till att upprepa de påståenden som ingår i det kritiserade beslutet, enligt vilka sökanden inte hade visat prov på all nödvändig omsorg genom att den underlät att vidta alla nödvändiga åtgärder i förhållande till sina medkontrahenter och mellanhänder i Argentina och inte direkt kontrollerade omloppet av de äkthetsintyg som den drog fördel av.

161 Med beaktande av det ovan anförda skall det anses att sökandens beteende inte utgör uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

— Förekomsten av en särskild situation

162 Enligt regelverket på området och i enlighet med en fast rättspraxis kan den omständigheten att det, för att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, inges handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade även om dessa handlingar ingivits i god tro, inte i sig anses utgöra en särskild omständighet som berättigar eftergift av importtullar (artikel 4.2 c i förordning nr 3799/86 och artikel 904 c i förordning nr 2454/93; domarna i de ovannämnda målen Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkt 16, Acampora, punkt 8, och Pascoal & Filhos, punkt 57—60).

163 Sökanden kan i det föreliggande fallet emellertid inte endast göra gällande att den vid de omtvistade importtillfällena i god tro hade ingivit förfalskade handlingar. Sökanden har huvudsakligen grundat sin ansökan om eftergift på grova brister som den har kritiserat kommissionen och de argentinska myndigheterna för i samband med övervakningen av Hilton-kontingenten, vilka utgör omständigheter som enligt sökanden har underlättat förfalskningar.

164 Av detta följer att de ovannämnda bestämmelserna, i motsats till vad kommissionen har påstått, inte utgör något hinder för beviljande av eftergift från importtullar.

- 165 I enlighet med artikel 155 i fördraget och principen om god förvaltningssed var kommissionen skyldig att säkerställa en riktig tillämpning av Hilton-kontingenten och övervaka att den inte överskreds (se i detta avseende domstolens dom av den 15 januari 1987 i mål 175/84, Krohn mot kommissionen, REG 1987, s. 97; svensk specialutgåva, häfte 8, punkt 15).
- 166 Denna kontrollskyldighet framgår även av tillämpningsförfordningarna. I artikel 6.1 i var och en av dem fastställs nämligen följande: "Medlemsstaterna skall för varje period om tio dagar, och senast två veckor efter den berörda perioden, meddela kommissionen de kvantiteter produkter avsedda i artikel 1 vilka har övergått till fri omsättning, fördelade enligt ursprungsland och reglerna i Kombinerade nomenklaturen". Ett sådant krav skulle sakna betydelse, om det inte åtföljdes av en skyldighet för kommissionen att kontrollera att kontingenten användes riktigt.
- 167 Det framgår dessutom av 1993 års rapport att de argentinska myndigheterna mer eller mindre reguljärt skickade kommissionen listor över de äkthetsintyg som utfärdats under en period om tio dagar innan listorna avsändes, och angav bland annat argentinsk exportör, mottagare i gemenskapen samt brutto- och nettovikt. De argentinska myndigheterna skickade kommissionen även namnen på och underskriftsproven för de argentinska myndigheter som hade befogenhet att underteckna äkthetsintyg.
- 168 Det skall således konstateras att kommissionen var den enda som förfogade över de nödvändiga uppgifterna — eller kunde fråga efter dem — för att genomföra en kontroll av hur Hilton-kontingenten användes. I en sådan situation var det ännu viktigare att övervaka att kontingenten användes riktigt.
- 169 Av handlingarna i målet samt under förhandlingen vid förstainstansrätten har framgått att kommissionens kontroll av hur Hilton-kontingenten användes under perioden i fråga var behäftad av allvarliga brister.

- 170 Kommissionen underlät för det första, vad beträffar åren 1991 och 1992, att riktigt och regelmässigt granska de uppgifter som de argentinska myndigheterna hade meddelat rörande de exportvolymerna som ingick i kontingenten eller de äkthetsintyg som hade utfärdats mot bakgrund av liknande upplysningar från medlemsstaterna.
- 171 Även om en sådan granskning inte hade varit möjlig därför att medlemsstaternas listor inte innehöll numren på äkthetsintygen i fråga, borde kommissionen ha begärt medlemsstaterna att meddela dessa nummer till den. Som svar på en fråga från förstainstansrätten vid sammanträdet medgav kommissionen för övrigt att oriktigheterna troligtvis skulle ha kunnat upptäckas mycket tidigare, om den regelmässigt hade jämfört importuppgifterna.
- 172 Kommissionens importkontroll var i själva verket endast ungefärlig och ofullständig.
- 173 Kommissionen sammanfattade de meddelanden som hade skickats till den i listor som endast upprättades i slutet av följande år. Överskridanden kunde i förekommande fall konstateras först vid denna tidpunkt. Kommissionen kunde av denna anledning inte under ett visst år underrätta medlemsstaterna om att det årets kontingent eventuellt var uttömd.
- 174 Det rörde sig för övrigt endast om handskrivna listor. Om kommissionen hade databehandlat uppgifterna, skulle den ha kunnat genomföra en mycket effektivare kontroll. Den skulle dessutom utan några särskilda svårigheter ha kunnat övervinna problemen på grund av att det inte var obligatoriskt att i äkthetsintygen ange den tilltänkta importerande medlemsstaten, vilket innebär att exporten kunde riktas till en annan medlemsstat än den som hade angetts i intyget.

- 175 Kommissionen underlät för det andra att skicka underskriftsprov för de argentinska myndigheter som var befogade att underteckna äkthetsintyg för medlemsstaternas kännedom eller offentliggöra dem i EGT, såsom förstainstansrätten redan konstaterade ovan i punkt 146. De nationella myndigheterna fråntogs således ett medel som kunde ha varit effektivt för att i god tid upptäcka förfalskningarna. Av handlingarna i målet framgår att kommissionen själv vid expertgruppens sammanträde den 2 oktober 1995 medgav att denna underlåtenhet var ett fel för vilket kommissionen kunde hållas ansvarig.
- 176 Kommissionen underlät för det tredje att reagera på tidigare överskridanden av Hilton-kontingenten.
- 177 Av sammanfattningsrapporten framgår i detta hänseende att den undersökning som genomfördes i Argentina år 1993 möjliggjorde konstaterandet att över 460 äkthetsintyg som ingavs under åren 1991 och 1992 var förfalskade. Följaktligen anlände 4 500 ton nötkött med falska intyg till gemenskapen under dessa två år, varvid de avgifter som inte hade tagits ut på dem uppgick till cirka 18 miljoner ecu.
- 178 Det är emellertid ostridigt att kommissionen redan år 1989 hade upptäckt överskridanden av jämförbar storlek. Kommissionen medgav vid sammanträdet att Hilton-kontingenten under endast det året hade överskridits med över 3 000 ton.
- 179 Att inte reagera på detta konstaterande utgör en klar underlåtenhet från institutionens sida. De konstaterade oegentligheterna borde ha riktat kommissionens uppmärksamhet på behovet av att företa mer ingående kontroller. Kommissionen borde vid den tidpunkten således ha gjort undersökningar för att utreda de exakta orsakerna till överskridandena.

- 180 Om kommissionen i god tid hade tillgripit effektivare kontrollåtgärder för att bemöta de problem som följde av att det år 1989 konstaterades att kontingenten hade överskridits, skulle förfalskningarna under åren 1991 och 1992 sannolikt inte ha kunnat uppnå den nivå som sedermera konstaterats, nämligen 10 procent av Hilton-kontingenten. De ekonomiska aktörernas förluster skulle då säkerligen ha kunnat begränsas, vilket kommissionen för övrigt medgav vid sammanträdet.
- 181 Slutligen vidtog kommissionen först efter den undersökning som genomfördes år 1993, genom att anta förordning (EG) nr 212/94 av den 31 januari 1994 om tillämpningsföreskrifter för de importsystem som föreskrivs i rådets förordningar (EG) nr 129/94 och (EG) nr 131/94 för nötkött av hög kvalitet och djupfryst buffelkött (EGT L 27, s. 38), åtgärder för att förbättra och förstärka systemet för kontroll av hur Hilton-kontingenten användes.
- 182 Enligt artikel 4.1 c i den sistnämnda förordningen skall den myndighet som utfärdar äkthetsintyg i Argentina åta sig att en gång i veckan till kommissionen skicka alla nödvändiga uppgifter som gör det möjligt att granska de uppgifter som ingår i äkthetsintygen. Enligt artikel 5.1 c i samma förordning kan de myndigheter som är behöriga att förvalta organisationen av marknaderna i medlemsstaterna dessutom endast utfärda ett importintyg efter att försäkrat sig om att samtliga uppgifter som återfinns i äkthetsintyget motsvarar de uppgifter som kommissionen har erhållit i de veckovisa meddelandena avseende denna fråga. Dessa nya regler möjliggör således en regelbunden jämförelse mellan importdeklarationerna och exportdeklarationerna.
- 183 Kommissionen medgav vid sammanträdet att om dessa nya regler hade trätt i kraft efter det att 1989 års överskridanden upptäcktes, skulle de ha gjort det möjligt att undvika att kontingenterna överskreds åren 1991 och 1992, eller åtminstone att begränsa dessa överskridanden.

- 184 Underlåtenheten att i god tid införa ett effektivt kontrollsystem samt andra upptäckta underlåtenheter i fråga om att övervaka Hilton-kontingenten under åren 1991 och 1992 gav således upphov till villkor som gjorde det möjligt att förfalskningarna fortbestod och fick den omfattning som har konstaterats inom ramen för denna tvist.
- 185 Det har redan anförts (se ovan punkt 155) att marknadspriset för Hilton-nötkött som såldes med ett giltigt äkthetsintyg vanligtvis var klart högre än priserna för det kött som såldes utan detta intyg. Prisskillnaden förklaras av att det för nötkött som importerades utanför Hilton-kontingenten skulle betalas en avgift uppgående till 10 DM per kilogram (se ovan punkt 11).
- 186 Det har även konstaterats (i punkt 156) att de priser som sökanden betalat för nötkött som importerats med förfalskade äkthetsintyg låg på ungefär samma nivå som priserna för Hilton-nötkött med giltiga intyg.
- 187 Sökanden har därför påstått att denne på grund av det högre inköpspriset på Hilton-nötkött, även i fråga om kött som importerats med förfalskade intyg, redan hade betalat ett pris som i stort sett omfattade den omtvistade importavgiften, vilket kommissionen inte har bestridit.
- 188 Det står klart att en betalningsskyldigs tillit till riktigheten av ett äkthetsintyg som vid en senare kontroll visar sig vara förfalskat i vanliga fall inte skyddas av gemen-

skapsrätten, eftersom detta omfattas av den kommersiella risken (domarna i de ovannämnda målen Van Gend & Loos och Expeditiebedrijf Wim Bosman mot kommissionen, punkt 17, Acampora, punkt 8, Mecanarte, punkt 24, och Pascoal & Filhos, punkterna 59 och 60).

189 Förfalskningarna har i det föreliggande fallet emellertid endast kunnat leda till att Hilton-kontingenten klart har överskridits därför att kommissionen inte uppfyllde sin skyldighet att övervaka och kontrollera kontingentens tillämpning under åren 1991 och 1992. Förfalskningarna — som för övrigt var skickliga — gick under dessa omständigheter utöver den vanliga kommersiella risk som sökanden i enlighet med den rättspraxis som har nämnts i punkten ovan skall bära.

190 Eftersom artikel 13 i förordning nr 1430/79 är avsedd att tillämpas när förhållandet mellan den ekonomiska aktören och förvaltningen är sådan att det inte är skäligt att vålla denna aktör en skada som han i vanliga fall inte skulle ha lidit (domen i det ovannämnda målet Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, punkt 22), skall det, med beaktande av allt som anförts ovan, anses att omständigheterna i det föreliggande fallet utgör en särskild omständighet i den mening som avses i nämnda bestämmelse och att de berättigar till eftergift av importtullar.

191 Kommissionen gjorde sig således skyldig till en uppenbart felaktig bedömning genom att anse att bristerna i kontrollen av hur kontingenten användes inte i något fall kunde utgöra en särskild situation.

192 Av det ovan anförda följer att den tredje grunden avseende ett åsidosättande av artikel 13 i förordning nr 1430/79, i likhet med den andra grunden, är befogad.

193 Utan att det är nödvändigt att ta ställning till den fjärde och den femte grunden avseende ett åsidosättande av motiveringskyldigheten respektive ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen skall det omtvistade beslutet följaktligen ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

194 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall sökandens yrkande bifallas.

195 Förenade kungariket, som är intervenient, skall i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) **Kommissionens beslut av den 20 december 1995 riktat mot Förbundsrepubliken Tyskland och avseende en ansökan om eftergift av importtullar ogiltigförklaras.**
- 2) **Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.**
- 3) **Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland skall bära sin rättegångskostnad.**

Saggio

Vesterdorf

Moura Ramos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 19 februari 1998.

H. Jung

A. Saggio

Justitiesekreterare

Ordförande